

spelet ut sig men det verkade ändå som om Torn hade koll på läget. I matchens sista spelminut fick Skillinge en hörna och det vet alla ni som spelat fotboll, att ur en hörna kan allting inträffa. Det var det som hände. Efter ett par snedträffar låg bollen i Tornmålet och ingen förstod egentligen vad som hänt. Matchen slutade 1-1 och Janstorp segrade i sin match och därmed avancerade de till division II medan Torn fick stanna kvar i trean.

På något sett kändes det som att luften gick ur laget. De senaste åren hade truppen tunnats ut och ingen naturlig rekrytering skett i klubben då flickfotbollen var liten. Svårigheterna med att få fullt lag var stora och den tunna truppen gjorde också så att träningen inte blev så effektiv som den borde vara.

Här är några av tjejerna som hjälpt oss att minnas: Eva Lindblad (Cox), Pernilla Persson (Järnhäll), Ingegärd Rosberg (Lindberg) och Susann Nilsson (Eriksson).

Inför säsongen 1988 blev det inte bättre av att några lade av och några flyttade. Det snöpliga slutet på serien 1987 gjorde säkert sitt till att göra säsongen 1988 till en ganska tung period.

Laget klarade sig kvar i serien med ett nödrop, men såg sig tvingade att dra sig ur seriesystemet inför säsong 1989 och därmed lades laget ner. En hel del tjejer fortsatte att spela i andra klubbar för att åter sammanstråla i Torns färger för spel några säsonger på 90-talet i "korpen" under namnet "Jan-Åkes", namnet efter den legendariske ledaren Jan-Åke Bengtsson. De visade sina gamla mästartakter och vann serien i Lund och även en stor turnering i Malmö. Nämnas kan att de spelade i Torns herrlags avlagda tröjor.

Supporterklubben

På årsmötet 1969 väckte Gillis Gillheim frågan om att starta en supporterklubb och efter beslut under våren 1970 var klubben bildad och redan i maj månad 1970 hade man 220 medlemmar.

Som medlem i supporterklubben deltog man i ett lotteri. I många år hade man dragning varje månad men gick sedan över till kvartalsdragning och en stor-dragning till jul. I den första styrelsen ingick Gillis Gillheim, Bo Ekdahl, Lennart Aldefors, Bengt Hansson samt bröderna Dan och Per Gillheim.

Många var åren då Gillis drog det stora lasset i supporterklubben. Men många medhjälpare, ingen nämnd och ingen glömd, har genom åren som gått vevat dupliceringsmaskinen med dragningslistor och stoppat dessa i kuvert. Därefter lastade Gillis cykeln och delade ut dragningslistorna i byn, landsbygden fick lantbrevbäraren Kjell Assmundsson, ta hand om.

Lika välkommen som dragningslistan var den chokladask som den som inget vun-

nit under året fick till jul. Dragningarna gjordes från början för hand under övervakning av Notarius Publicus, men sedan mitten på 90-talet gjordes dragningarna med hjälp av datorn som också skrev ut adresslappar och inbetalningskort, en tjänst som Göran Fries bistod med.

När supporterklubben var som störst hade den cirka 350 medlemmar. Men när vi gick in 2000-talet började antalet medlemmar sjunka och det blev svårt att värva nya medlemmar. Kanske ansågs prissummorna för låga och till julen 2007 var den sista dragningen efter 37 års verksamhet.

Supporterklubben har genom åren delat ut pengar till olika aktiviteter inom klubben, som bidrag till lagens turneringsdeltagande, träningsläger, matchställ. Men den största satsningen gick till idrottshallen när den byggdes 1983, där satsades en rejäl slant.

Mats Edén

Började spela i klubben som ung och nyinflyttad till Stångby i slutet på 60-talet. Gjorde redan som 14-åring inhopp i seniorfotbollen och spelade sin första A-lagsmatch hösten -71.

Ordinarie blev han under Christer Nilssons tid som tränare (1974). Den första tiden spelade han oftast vänsterback och ingick i den fyrbackslinje som tog till sig Christers syn på disciplinerat försvarsspel (undantaget en bortamatch mot Härslov!?).

På hela 70-talet spelade han otaliga matcher, då han ofta även lojalt spelade B-lagsmatcher (spelarbrist).

I slutet på 70-talet blev han lagkapten och den store pådrivaren i oftast ganska tunna seniortrupper. Lyftet för honom kom när "Juniorlaget" blev uppflyttat i seniortruppen och han än mer fick axla rollen som lagpappa och på ett föredömligt sätt slussa in de unga spelarna till seniorvärlden.

Hans stora dröm var att vinna serien med Torn. Men efter ett stort antal år i Torn

tog han steget över till Kävlinge GIF i div V och hoppades kunna utvecklas än mer som spelare. Detta skedde hösten 1983 och lite ironiskt så vann Torn div VI 1984. Den spelare som hade dragit det stora lasset under många år fick alltså inte vara med när Torn vann sin första herrseniorserie.

Mats återvände till Torn 1986 och spelade ytterligare några säsonger till. Matchstatistiken är inte helt tillförlitlig, men Mats är troligen den som fram till dags datum spelat flest seniorfotbollsmatcher i den orangea dräkten. Han kommer troligen att bli passerad under senhösten 2015.

Foto: Lars Edsheim

Tysklandsäventyret

Sommaren 1972 var Karl Mäckenhauser (boende i Stångby) med familj på semester i Väst-tyskland. På vägen hem från de södra delarna av landet körde han genom ett område som heter Hochsauerland och beslutade att stanna för kvällen och ta in på ett Gasthaus. Hotellet visade sig vara Hotel Peters i Zueschen, i närheten av Winterberg. Hotellet var också hemvist för det lokala fotbollslaget TuS Zueschen

Karl kom ganska snart i samspråk med någon från föreningen och ganska snart uppstod en fråga om ett eventuellt utbyte, Karl var på den tiden lagledare för A-laget i Tornis IF och bodde dessutom granne med Gillis Gillheim, så ett visst intresse fanns säkert.

Näväl för att göra en lång historia kort blev det bestämt att så fort Karl kom hem till Sverige skulle ha ta upp frågan i styrelsen. Nu var det snabba ryck, tyskarne ville se svenskarna som gäster redan i september. Allt gick att besluta snabbt och den 17 sep avresta vi med buss mot Väst-Tyskland med 52 personer. A-lag, B-lag och ett 15 års pojklag. Det står också

i styrelseprotokoll att även några damer medföljde.

Vi startade på kvällen från Stångby och tog båten över Öresund och vidare ner genom Danmark till Gedser mot Travemünde. Därefter c:a 60 mil ner i Tyskland. En klassisk replik myntades när ungdomslaget frågade hur långt det var kvar. Svaret blev de sista tre timmarna; 7 km kvar!!

Vi kom fram och blev mottagna på ett fantastiskt sett och inkvarterade i familjer en

Stående från vänster: Bernfried Tausch, Alfons Wöllmecke, X, Karl-Heinz Wöllmecke, X, Willie Schabram. Mittraden från vänster: Richard Gamm, X, Peter Lieber. Främre raden från vänster: Klaus Tielke, Heinz Lange, Walter Peis.

och en eller två och två. Detta blev många gånger början på långa vänskapsband.

Våra värdar hade gjort upp ett digert program med utflykter, slottsbesök, naturupplevelser, fester och naturligtvis fotbollsmatcher för våra tre lag. Resultaten var av underordnad betydelse, men av våra tre matcher vann vi en förlorade en och spelade en oavgjord Det kan väl inte bli vänskapligare.

Efter fyra dagar av oföreglömliga upplevelser begav vi oss hemåt med viss saknad av våra nya vänner. Men vi visste också att till nästa sommaren skulle de komma till Sverige och besöka oss.

Midsommarhelgen, torsdagen den 20 juni 1973, anlände en buss fullastad med glada Zuschenbor. Vi kunde bjuda på strålande

Stående från vänster: Conny Ratell, Kent Persson, Kent "ICA" Persson, Bengt Persson, Jan Hellkvist, Ingemar Nilsson, Stig-Arne Ström. Främre raden från vänster: Tommy Adolfsson, Bengt Hansson, Nils-Erik Persson, Kennet Nilsson, Bo Sjöström, Knut Jönsson, Bengt Glemme. Foto: Gert Lindblad.

högsommarväder. Som året innan skulle vi umgås, se på omgivningen, spela matcher och fira svensk midsommar med besökarna från Väst-Tyskland. Glädjande nog hade tyskarna med sig ett nästan komplett damlag. Det spelades fotboll, det festades och det kördes på utflykter, bl.a var vi uppe vid Kullen. Vi hann även med att bada i havet, vilket uppskattades väldigt av våra gäster som bor i inlandet i Tyskland.

Stående från vänster: Maj Mårtensson, Ingegärd Rosberg, Annika Jeppsson, Boel Åkesson, Astrid Johnsson, Christine Jönsson. Främre raden från vänster: Marie Andersson, Jeanette Persson, Ingrid Johnsson, Ingela Nilsson, Agneta Ahlqvist, Anne Svensson, Eva Lindblad.

Midsommarafton firades först nere vid scoutstugan i Vallkärra med traditionella svenska midsommarlekar och därefter stor fest på Fäladsgården. Efter festen promenerade nästan samtliga festdeltagare hem till Stångby i den fina sommarnatten. Midsommardagen hade Johannes Kunkel med familj bjudit hem alla på grillfest i trädgården och dans i orgelverkstaden.

Dagen efter, söndagen den 23 Juni åkte våra vänner hem. Våldigt stämningsfullt ställde de upp utanför bussen och sjöng Auf Wiedersehn och intet öga var torrt.

1974 åkte vi ner till Zuschen i början på fotbolls VM som spelades i Väst-Tyskland det året. Det fanns planer på att vi

Här ser ni dem som emellanåt spelade riktigt bra?
Stående från vänster: Björn Lindberg, Pär Gillheim, Kent "ICA" Persson, Ingvar Nilsson, Stig-Arne Ström, Ronny Nilsson, Dan Gillheim. Sittande från vänster: Björn Fredriksson, Krister Persson, Mats Eden, Kennet Nilsson, Bo Nilsson, Janne Nilsson.

skulle åka och se Sveriges öppningsmatch mot Bulgarien i Dusseldorf men vi valde att avstå och spelade istället själv mot TUS Zueschen på en gräsplan i grannbyn Brilon. Hemma i Zueschen hade de bara grusplan.

Vi spelade samtidigt som Sverige och koncentrationen låg lika mycket på den matchen som vår egen, Sverige spelade 0-0 medan vi däremot hade målfest. 3-3 slutade vår match som kanske inte var lika allvarligt menad. Publiken lyssnade på radioreferat och i språkförbistringens tecken trodde vi ett tag att Sverige ledde med 3-0. Med detta i ryggen spelade vi som gudar. Även om det kanske inte stämmer riktigt gick vi fram till en stabil 2-0 ledning. Samtidigt som korrigeringen kom om Sverigematchen, föll vi dock ihop och hade tur som klarade oavgjort.

En annan rolig grej som inträffade var att när Väst-Tyskland spelade och segrade i sin öppningsmatch, vi såg den tillsammans i stora festlokalen på Hotel Peters, gick segerrusiga tyskar ut och stoppade trafiken på huvudgatan(landsväg) och målade gatan i Tysklands färger.

Efter att Tyskarna besökt oss 1975, blev det ett uppehåll i utbytet fram till 1981 då TUS Zueschen firade sitt 50-årsjubileum.

Efter ett långt uppehåll i föreningsutbytet umgicks en del med varann på privat ba-

sis. Det öppnade för ett återupptagande av utbytet mellan föreningarna då TUS Zueschen som bildades 1931 skulle ha sitt 50 års jubileum. Torns IF bjöds in för att delta i deras firande.

Redan året innan kom tre medlemmar i Zueschen och hälsade på oss i Stångby för att lägga upp riktlinjerna med oss. De kom samma helg som seniorfotbollen då hade sin traditionella avslutning på båtarna till Danmark. Deras kommentar till detta var; *”Det lilla vi kommer ihåg skall vi aldrig glömma”*.

Nåväl vi enades om att vi skulle komma och besöka dem under deras festligheter i samband med deras 50-årsjubileum. Intresset var inte så stort som tidigare men vi åkte ner med en trupp på drygt 20 personer. Det var som tidigare, vi umgicks åkte på utflykter och spelade fotboll. Dessutom hade de sin turnering och hade bjudit in andra närliggande lag. I turneringen gick vi till final men föll efter förlängning och straffar, Vi tröstade oss med att säga som en känd engelsk fotbollsspe-

lare sa: ”Fotboll är ett trevligt spel, man spelar 90 minuter+förlängning. sen vinner tyskarna på straffar”.

Som vanligt när tyskar jubilerar så var det stora fester med mycket folk. Prominenta gäster som borgmästare, politiker, präster och alla skulle hålla tal. Många tal och långa tal. Sist bland talarna var representanter för vänföreningen Torns IF. Gillis var naturligtvis med men hans tyska lämpade sig inte för att hålla tal. En känd Tornaprofil skulle hålla talet, men han blev allt nervösare ju närmare det kom. Hans värdfamilj såg dock hans belägenhet och efter ett kort besök med honom i baren löste sig det hela. Tyskarna förstod vad han sa och presenter kunde överlämnas.

Nästa gång vi träffades var 1983. Då var inte Tornhallen riktigt färdigbyggd men vi hade en stor grisfest för över 250 personer.

Vi fortsatte att träffas vartannat år fram till 1989 då utbytet mellan föreningarna rann ut i sanden...

Historien om en fotbollsmatch som inte blev vad man trodde!

Lördagen den 19 maj 1973 skulle Torns IF och Gårdstånga IF mötas i Div VI Mellersta Skåne. En match mellan två mittlag men också lite av ett derby då det inte skiljer många kilometer mellan orterna.

Dagen bjöd på strålande försommarväder med en klarblå himmel, värmande sol och nästan vindstilla. Ett väder som trogna besökare på Tornvallen vet inte infaller så värst många dagar på året.

Matchen började lite halvlojt, men som plötsligt hettade till. Domaren blåste straff för Torn. Inget speciellt med detta, men när Gårdstångas målvakt Göran Olsson (sedermera känd ungdomsledare i Torn) räddade straffen och domaren blåste om straffen med motiveringen att Göran rört sig för tidigt. När detta skedde även en andra gång började sinnet att rinna över hos Gårdstångas spelare

Det krävdes således tre slagna straffar innan Torn fick in bollen och målet blev godkänt. Upprördheten blev inte mindre

av att Torn fick ytterligare en straff innan pausen.

Det blev inte bättre då Gårdstångaspelarna dessutom tyckte att domaren luktade sprit. De beslutade att ringa efter polis och vägrade att spela andra halvlek om inte domaren byttes ut.

Detta ledde till en tidningsartikel i Aftonbladet som också körde detta på LÖPET under rubriken "SLAGET VID LUND."

Känslorna lugnade ner sig och matchen kunde slutföras och slutade med en 5 - 0 (3 - 0) seger för Torn. Så här drygt 40 år senare kan man se komiken i det hela men då när det skedde, svallade känslorna högt.

Måndagen den 21 maj 1973

På kom polisen och tog domaren

Av RAMON SANDER

LUND (AB) När Torn fält två starfar tyckte spelarna i Gäddstångs att måttet var rågat.

De ringde polisen! Och polisen satte fast domaren — för ruffilleri. Det skedde i Stångby utvär.

Lund i gå... Det var båda lag hela tiden, och stort lag över sig domaren i första halvlek slöt straff till Torn förlora för tredje gången, rapporterade spelarna till sin lagledare Erik Anderson att domaren övertalade spelet.

I halvlek omgäddade både Erik Anderson och Torn lagledare på domaren oändligt och snödes.

Han luktar sprit

Han luktar verkligen sprit. Domaren själv är inte sprit, bara molken. Det är han druckit en flaska mjölk på i dag, eller halvdelen inte tror på Erik Anderson larmade polisen i Lund.

Gäddstångs spelare vägrade att spela andra halvlek om samma domare skulle dömas. Det betydde ett egentligt väpningsarbete från lagledarens sida att få spelarna att sänds sig och gå ut på planen och starta matchen med samma domare.

Gäddstångs spelare och supportrar vägrade med sprit utvär och att domaren dömdes ständigt till mållösheten. Först då de blåsa straffarna var rent åt pipan så som riktade förrens ut.

Först Tornas sida skriker man att domaren dömdes ständigt till mållösheten så var det till Gäddstång. I vilket fall som helst.

Polistrafällen kom inte fram till Stångby innan matchen var avslutad. Torn vann med 2-0. Så domaren hann inte gå ut och kolla sig utan också sitta sig i sin bil och andras handfötter.

Just då kom polisen, stoppade domaren och sat honom bakom i ballongen.

Den blev grön. Och så kom det inget annat för polismannen att göra än transporter domaren till Lund för blodprov.

Domaren tar det hela lugnt, säger.

På fest kvällen innan — Jag skulle bli mycket förvånad om bondenslivet vände oödligen värdan. Jag hade visserligen varit på fest kvällen innan, men det spriten jag drack där mådde ha förbränt långt innan matchen spelades. Det enda jag druck före matchen var en mjölkflaska, och den kunde jag knappt ha blivit berusad av.

I gårdstugan är jag själv mycket förvånad om bondenslivet vände oödligen värdan. Jag hade visserligen varit på fest kvällen innan, men det spriten jag drack där mådde ha förbränt långt innan matchen spelades. Det enda jag druck före matchen var en mjölkflaska, och den kunde jag knappt ha blivit berusad av.

— Det var aldrig meningen att domaren skulle fås fast för ruffillerier. Vi ville bara att polisen skulle komma med en rättfärdighet och låsa domaren bakom i bilen. Då hade vi varit på stort strätt och han var till en kort strätt och han var till en kort strätt och han var till en kort strätt.

Vi skulle ringt förbudet — Kvällen innan gjorde vi ett minslag här, jag låg i säng på ett i dag. Vi skulle ringt förbudet, men inte till polisen. Vi är verkligen inte till polisen. Vi är verkligen inte till polisen. Vi är verkligen inte till polisen.

— Lagledaren och förs spelare i Tornslaget varnade mig för att polisen skulle vänta utanför lägenheten, men jag förklarade att jag hade fullständigt klara pengar och inte var rädd för ett blodprov.

När som polisen stoppade mig fick jag låsa i säng på ett i dag. Vi skulle ringt förbudet, men inte till polisen. Vi är verkligen inte till polisen. Vi är verkligen inte till polisen.

Fotbollsspelarna i Stångby tyckte att domaren blåste konstiga straffar. Han luktar sprit, sa dom och kallade på polisen. Men domaren hann blåsa slutsignal och ge en 5-0-seger till Torn innan polisen kom och låt honom blåsa i ballong.

Bild-Extra från en skånsk idrottsställning

På banan: Stålfarfar, 88

LUND (AB) Han är 88 nu och fortfarande i lusten. Gustaf "Stålfarfar" Hilmansson från Gäddstång. På bilden till höger, han upp i Herivas koppel, en 10 kilometer rittstämmande som han gick tillsammans med hustrun Maria. För Stålfarfar (det var under Sverige loppet 1951 han fick det smeknamnet) var gårdagen ena av en oppjalskåring inför Rångeby runt på lördag.

Bild: GÖRAN OLSSO

SKÅNINGAR

• **EVERGREN WADEN** och **TORIS KONDRUP** från Skåne museum håller just nu på att gå genom ett stort förtäring, på Öster-...
• **JANE RINGDAHL** — vilken hemligt Svarg manufaktur, stort ljudspekt, livligt säker kultur...
• **CAMILIA GONOFF**, familje-minister på svensk i Värad, har bara beordrande ord för bygg-...
• **JANE RINGDAHL** — vilken hemligt Svarg manufaktur, stort ljudspekt, livligt säker kultur...
• **CAMILIA GONOFF**, familje-minister på svensk i Värad, har bara beordrande ord för bygg-...

AFTONBLADET

SLAGET VID LUND

som alla talar om i dag. Bortalaget drabbades av straffar. Då kallade man POLIS TILL FOTBOLLSPLAN DOMAREN ANHÖLLS

Dramat om bollar och blodprov i Aftonbladet — tidningen med hjärtat i Skåne

Måndagen den 21 maj 1973

SV FABRIK

Göran Fries

Göran kom efter en tid som ungdomstränare in i föreningens styrelse som suppleant 1976. Sedan hade han uppdrag som sekreterare 1977-78, 5 år som ordförande 1979-83 och åter sekreterare åren 1984- 88.

På styrelsemöte 1982-09-25 ställde ordföranden (Göran) förslaget att man omedelbart skulle starta upp byggandet av en motionshall. Mot förslaget stod att man skulle avvakta tills man gjort mer ekonomiska utredningar. Göran fick gehör för sitt förslag som klubbades igenom. Kommittéer och arbetsgrupper tillsattes och bygget gick igång. Inhyrda krafter tillsammans med ett stort antal frivilliga var involverade i bygget. Bland dessa syntes Göran de flesta helger skruva gipsplattor eller utföra andra snickeriarbeten.

När hallen var klar för användning, oktober 1983, var det inte bara för klubbens egna träningar. Vi måste skapa arrangemang som gav intäkter för att betala hallens kostnader. Ett sådant arrangemang var Tornspelen, inomhusturnering i fotboll, som drogs igång direkt i oktober -83. Göran kom att bli den drivande kraften för att genomföra dessa årligen återkom-

mande tävlingar. Från mitten av oktober till början av februari, med lite avbrott för julen, hittade man honom i hallen varje lördag och söndag mellan 07.00-21.00. Ibland även fredagkvällar. När oldboys hade sin tävlingshelg deltog Göran i Torns IF:s lag.

Göran lämnade ordförandeposten på årsmötet 1984 och återgick till att vara sekreterare 5 år framåt. Under de 13 år Göran var aktiv i styrelsen vittnar gamla protokoll om hans stora engagemang för klubben. Huvudansvaret för Tornspelen lämnade han i mitten av 1990-talet, men fortsatte att hoppa in som tävlingsledare många år framåt.

Göran Fries och Gillis Gillheim.

Magnus Dulke

Magnus började spela boll i Torn redan som liten knatte. Han kom senare att spela i laget som kallades "Juniorlaget" födda 62-63. Var kanske inte från början den stora talangen men utvecklades snabbt för att som senior blomma ut till den duktige spelare han senare blev.

Var en av förgrundsfigurerna i laget som vann div 6, 1984. Därefter spelade han två säsonger i Lunds BK i "gamla" div 3, för att efter detta återkomma till Torn och tillsammans med många från det gamla "juniorlaget" göra en toppensäsong och vara med och vinna div 5, 1989. Spelade vidare i Torn till och med 1991.

Därefter spelade han 3 säsonger i Bjerreds IF.

Lite över 50 fyllda år han fortfarande aktiv inom motionsfotbollen och korpen. Syns också lite då och då på Tornvallen när A-laget spelar. Magnus är också genom sitt företag med och stödjer Torns IF:s verksamhet.

Foto: Lars Edsheim

Skall Torn vara EBK på guldkonfekten i år? Det hoppas Stångbylaget, här med trion Ulf Lindberg, målvakt Peter Larsson och tränaren Per Larsson i förgrunden. Bild: KG PRESSFOTO

Byalaget har siktet högt

ESLOV: Torns IF...
 Fotbollslaget som under de senaste åren haft rykte om sig att kunna besegra vilket lag som helst i serien.

– Men också kunnat forlora mot vem som helst!

Ulf Lindberg - 25-årig stopper i Stångbylaget - men redan något av en veteran, skyndar sig att kasta in en "brasklapp".

– Men i vår har det dock varit snorlångt. Torn är endå laget utar förbäst i division V-serien. Toppar tabellen en poäng före Eskövs BK.

Torn är en ung förening, bildades så sent som 1966. Och fram till 1984 harvade laget i division VI. Nu är siktet inställt på "fyran".

– Vi är väl en typisk Lundaförening även om vi spelar på Torvallens i Stångby. Måparten av spelarna är nämligen

genbesatt i staden, berättar Ulf.

Halva laget

Halva laget av idag har vid något tillfälle representerat stadens bästa fotbollsklubb Lunds BK. Sedan några år tillbaka tränas Torn av Per Larsson, en gång i tiden målvakt i "Krubban".

– Det är ett härligt kamratskap i klubben, det borgar för stabilitet. Och så lever vi högt på vår jämnhet, menar Ulf.

Torn har ingen skyttekung (sått 105) Fullträffarna framåt föredras ganska jämnt mellan spelarna. Per Lönne är den som varit mest alert framåt hittills med fem mål i serien.

Många trogna

I kväll blir det stor seriefinal hemma på Torvallens mot serietvåan Eslov BK. – Vi har en trogen publik

på drygt hundra supportere som alltid möter upp. Samtidigt har vi blivit imponerade av det enorma publiktalintresset när vi gästas de mellansvenska idrottsplatserna. Så är det bara när vi är en liten förening i Lunds rika fotbollsliv, kommenterar Ulf.

Enda missen

En poäng har Torn tappat hittills i vårens seriet spel. Den "missen" kom mot bottenlaget Dösjöbo i senaste omgången. Nu har Torn chansen att gå loss i täten genom vinst mot EBK.

– Jag har visserligen inte sett EBK i aktion den här våren. Men vi har ju mött flera år i rad nu och kan varandra innan och utan, säger Ulf och tillägger:

– Så jag tror det blir tillfälligheterna som avgör i kväll...

PJ

Magnus en lirare att se upp för

STÅNGBY: Ryktet är grundmurat. Han räknas till en assertions absolut bästa fotbollsspelare.

Magnus Dulke - 26 år - kan räkna med att få extra bevakning av Eslov BK i kvällens toppmöte.

Hela våren har Magnus gjort jästematcher på löpande band.

– Visst är han vår nyckelspelare nummer ett, beröm-

mer stopperkollegan Ulf Lindberg.

Så sent som 1985 vann Magnus Dulke skyttekungen i division V. Då spelade han i Torns anfall och "etal" så många rubriker att storebror Lunds BK lockade över honom.

Spelmotor

– Jag stannade i Lunds BK i två säsonger mellan 1986-87. Men i fjol var jag tillbaka i Torn, berättar Magnus.

Numera är han omskolad till spelmotor på mittfältet. Där kommer han ännu mer till sin rätt. Ett fint spelarskap och en teknik och reppehet i steget, gör honom till lagets stora profil.

– Glömmer vi de två åren i Lunds BK, så är jag en genuin Torn-produkt. Började spela där redan i pojklagsåren, säger Magnus.

Gått skadad

På en träning för knappt två veckor sedan hade Magnus utaren sitt drabbas av en muskelbristning. Det gjorde att han fick stå över senaste matchen mot Dösjöbo. Och den försvarsvagnen var kända.

Men nu har han gett klarheten för spel mot EBK. – Jag tränade häromkvällen och det ser ut att hålla fint. Matchen i kväll vill jag bara inte missa.

Ren skandal

Torn spelade för övrigt en

cupmatch på tisdagskvällen mot Veberöd. Men den drabbningen bröt domaren i pausen vid ställningen 0-0.

Orsaken var den, att domaren ansåg planen farlig. Gräset var nämligen alldeles för högt!

Domaren gjorde helt rätt! Två av Veberödsspelarna festnade med dobbarna i gräset och åkte på knäskador direkt, säger Magnus.

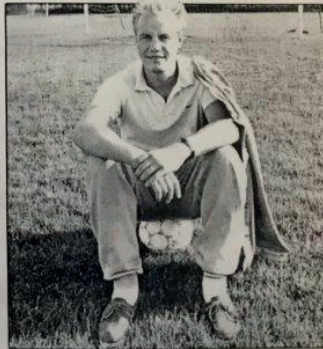
Någon risk för att Lunds kommun inte har vaknat efter tisdagsreplikerna efter cupmatchen, är det inte. När EBK kommer ikväll är Torvallens gräsmatta vara välklipp.

Segerssäker

Hur går det då med Eslov i kväll, Magnus?

– Vi vinner! Vi har ett härligt flyt för tillfället och en seger skulle sätta fint. Då rycker vi ju loss med tre poäng i täten...

PJ

Så här ser han ut, Torns mittfältstjärna. I kväll gör Magnus Dulke comeback.

Torns IF juniorlag under tidigt 80-tal

MAGNUS DULKE OCH DAN SELLBERG

Tidigt 1980-tal fanns det i Torns IF ett juniorlag vars framgångar lät tala om sig även utanför Stångbys gränser. Stommen av det som var, vågar vi påstå, ett av de bästa juniorlagen i klubbens historia bestod huvudsakligen av spelare födda 1963, lagom kryddat av de såväl yngre som äldre angränsande årgångarna. Vi kom huvudsakligen från Stångby/Vallkärra men även grannområden såsom Oskarshem, Fäladen och centrala Lund .

Bilden är från 1972 på det segrande laget i 10-årsserien. Stående fr vän: Stefan Martikainen, Håkan Thorneman, Alf Oredsson, Jonas Thuresson, Jonas Eden, Bo Persson, Anders Glemme. Sittande: Jan Nilsson, tränare, Björn Åslund, Fredrik Widholm. Olle Skoog, David Åkerlund, Hans Boberg, Martin Åkerlund, Lars Andersson, tränare.

Vi minns den här tiden med mycket stor värme och att det förelåg ett genuint kamratskap är det första som slår en då man minns tillbaka. Många av oss lärde känna varandra redan i ung ålder och vi delade skoltid och fritid upp till juniorålder och sedermera även i vuxen ålder. Tävlingsinstinkten rotades hos oss redan i de tidiga tonåren och visst minns vi de klassiska landhockey-matcherna mellan Stångby och Vallkärra som en viktig byggsten. Det blev oftast tuffa, jämna matcher och det slängdes en hel del skit spelarna emellan. Stångby beskyllde Vallkärra för att ha en skitarena med en stor stensamling mitt i planen. Vallkärra beskyllde å sin sida Stångby för att vara materialspelare. Målsen hade benskydd i seniorstorlek och klubborna var hookade vida överstiget det tillåtna.

Juniorlaget leddes och tränades av den karismatiska hallänningen Bengt Glemme. Bengt hade själv en bakgrund som ungdomsspelare i Halmstad BK och division 3 spelare i Getinge. Vid sin sida hade han allt som oftast den stenhårde militären

Stig Oddmo, fanjunkare och vaktchef på regementet i Malmö/Ystad. Stig var den som oftast såg till att ordning och disciplin upprätthölls vid våra sammankomster. Stig blev bland annat känd hos oss i juniorlaget för episoden då han avlossade en salva i bakhjulen på en brödbil som missat att legitimera sig vid vaktkuren på regementet i Malmö. Naturligtvis bidrog denna händelse till att vi i laget var extra mycket på tårna och vi behöll således skärpan då Stig med ljudligt myndig stämma skrek "Lystring!" på träningarna.

Seriespelet under tidiga 80-talet skedde ganska högt upp i systemet och om det hette juniorallsvenskan eller elitserie låter vi vara osagt. Våra motståndare var hur som helst ofta lag som Lunds BK, Landskrona BOIS, MFF och HIF. Vi stötte på spelare som sedermera skulle bli både allsvenska och ta plats i landslaget och det är såklart kul minnen att ha med sig.

Tiden i juniorlaget var som sagt fyllt av kamratskap. Fotbollen, skolan och helgens fester höll oss samman och så fortsatte det under många år och för de flesta även ända upp i Torns IF A-lag. Ofta tänker man tillbaka på de rutiner vi hade runt match och träning, rutiner som vi kan tycka att dagens ungdomar saknar eller helt enkelt inte får chansen till, framförallt kanske i samband med träningarna. Vi cyklade oftast dit och var ofta på plats kanske 30-45 minuter innan träning-

en skulle börja. Det var ett bra drag i omklädningsrummet och i början på veckan skulle såklart alla uppdateras på vad som hänt i helgen. Lite samma som Facebook idag fast utan dator. Samma sak gällde efter träningen. Vi satt kvar en stund och snackade och var det i slutet på veckan så var det på sin plats att bestämma hur helgens festligheter skulle vävas in i spelscheman och matchrutiner.

På Tornvallen under denna epoken var det förstas grus som gällde under försäsongen. Var det is på gruset så tog Ingvar Nilsson fram saltkaret och vi andra gick efter med hackor. Vad gjorde man inte för att få lira lite boll. Vi gick på gräs när kommunen gav tillåtelse och oftast var det i samband med seriepremiärerna.

Ju bättre vårt lag blev ju mer syntes vi i föreningen.

Under hösten 1979 i en liten intern triangelturnering slog vi A-laget med 3-0 och B-laget med 4-0. Priset var att vinnande lag skulle spela sista A-lags matchen för säsongen, borta mot Trollenäs. Vi ledde den matchen med 2-0 när deras spelande tränare fick benet avsparkat i en duell med vår målvakt Bo Persson. Detta ledde till att båda lagen fick invänta ambulans och därmed utstå en ofrivillig paus. Trollenäs tog sedan tag i matchen rejält. De ville förmodligen spela för sin tränare och samtidigt inte förlora mot "juniorerna".

Trots två starka inlägg i form av A-lags-spelarna Rolf Oddmo och Ulf Sellberg kunde vi inte stå emot. Ulf Sellberg pratade till sig det röda kortet av domaren men vi vill inte påstå att det påverkade matchens resultat, det var ju en vana för Ulf med den kulören på kortet. Matchen mot Trollenäs slutade med förlust 3-2.

En del av spelarna i juniorlaget uppmärksammades tidigt för att provas i A-laget. Ett par spelare var också under en kort tid aktuella för en övergång till storebror i kommunen, Lunds BK. De hade till och med börjat träna med Krubban när ledningen för juniorlaget satte stopp för det hela. Relationen mellan Krubban och småklubbarna runt Lund var väl inte den bästa under den här tiden och tyvärr gick det ut över spelarna i det här fallet. De som ville prova sina vingar skulle och borde fått chansen.

David Åkerlund ansågs allmänt som den största profilen i laget och för honom uppstod dock den stora chansen. David var utan tvekan en talang utöver det vanliga och det han presterade på plan gav snart eko ända bort till Malmö. Han anslöt som sommarproffs i Malmö FF och erbjöds där ett kontrakt som han med stor glädje accepterade. Vi tyckte alla det var kul för David, en sådan chans måste man ju bara ta. Tyvärr tog det stopp någonstans i utvecklingen och David fortsatte så småningom med klubb fotboll i Malmö och jag

tror han är ganska nöjd trots allt idag när han tänker tillbaka på sin fotbollskarriär.

Största händelsen under vår tid som juniorer var onekligen när vi lyckades kvala in till det första officiella västeuropeiska fotbollsmästerskapet för juniorer. Arrangörerna, EuroSportring från Holland, firade 1980 ett jubileum genom att anordna denna turnering med cirka 300 deltagande lag. Organisationen finns kvar idag och ni hittar den på <http://www.euro-sportring.com>. Mästarlagen från 12 nationer var direktkvalificerade och övriga 12 platser fick man alltså kvala sig till på 12 orter i Europa. Totalt var 7 lag från Sverige inbjudna att kvala och Malmö FF vann bland annat sitt kval nere i dåvarande Västtyskland.

I främre raden syns ledartrojkan Stig Oddmo, lagledare, Gillis Gillheim, överledare, Bengt Glemme, tränare. Bakom dem sitter från vänster: Mikael Ask, Daniel Heander, Anders Glemme, Olof Skoog och Richard Månsson.

Horten, strax söder om Oslo med färja över Oslofjorden från Moss, var en av dessa kvalorter. Kvalet hölls 4-9 juli 1980, arrangörsklubben hette Falk. Det var Tornes IF från Sverige samt 15 andra lag från Norge, Danmark, Tyskland och Holland.

För att stärka laget hade Bengt Glemme och ledarstaben skrivit korttidskontrakt med tre stycken väldigt duktiga spelare från Lundatrakten. Det var Ulf Roth från Lunds SK, Mats Kristensson från Genarps IF samt Sten Barnekow från Stora Harrie IF. I gruppspellet ställdes vi mot ett norskt lag, Borre, som vi slog med 3-1, ett holländskt, Zevenaar som vi slog med 6-0 samt ytterligare ett holländskt, Uithorn, som vi slog med 3-1. I semifinalen ställdes vi mot Norska Örn och vann med 2-0.

Finalen inför ca 1 000 åskådare blev en uppvisning och vi tvålade till det holländska laget FC Naaden med hela 5-0. Målen där gjordes av Stefan Håkansson(2), David Åkerlund, Magnus Dulke och Olof Skoog. Chanserna var många i finalen och vi kunde gjort fler mål, bl.a. hade vår målvakt, Bo Persson, en straff som han slog "knallhardt i tverrliggeren", så beskrivet av den lokala pressen där vi fick helsidor efter vår vinst. Firma Håkansson/Åkerlund gjorde 15 av våra 19 mål. Vinsten i turneringen i Horten kvalificerade oss till slutspelet i Holland som skulle gå av stapeln i augusti samma år.

Från vänster: Bengt Glemme, Jonas Thuresson, Dan Sellberg, Björn Östlund, Sten Barnekow, Richard Månsson, Stefan Håkansson, Martin Åkerlund, Stig Oddmo. Främre raden: Daniel Rooth, David Åkerlund, Magnus Dulke, Bo Persson, Olof Skoog, Mats Kristensson, Anders Glemme, Daniel Heander.

Inför slutspelet i Holland fanns det ett antal huvudbry för Bengt Glemme och ledarstaben. Ett var att man var tvungen att ha ett matchset med 15 nummerade tröjor. Befintligt set räknade endast till 13 och Bengt hördes svagt grymtandes om behovet av sponsorer. Ett annat problem för ledarstaben var svårigheterna att samla laget mitt under sommaren i förberedande syfte. Två spelare skulle ut och tågluffa, en befann sig redan på semester i Frankrike och resten var utspridda längs vårt avlånga land. Till pressen lät Bengt dock lugnt meddela att han litade på att spelarna skötte sin konditionsträning samt att det antagligen var mentalt av godo att spelarna fick några veckors ledighet. Jaja, vi vet inte hur det var med den saken för väl i slutspelet nere i Holland hade vi

inte mycket att sätta emot. Att vi var en udda fågel i sammanhanget bekräftades inte minst i programbladet där vi plötsligt kom att heta T.O.V.N.S IF.

Det var en väldigt hög nivå på samtliga lag och spelare vi mötte och vi kunde helt enkelt konstatera att vi inte räckte till. Det var några tyska lag på plats och de hade några spelare som lyste klart starkare än andra. En av spelarna i Stuttgarter Kickers, en grymt stark forward med ett steg som vi gärna hade haft, gjorde det ena målet efter det andra. Vi hörde de tyska ledarna prata om honom, de sa att den där Jürgen kommer att gå långt. Det kan ha varit en ung Jürgen Klinsmann vi hade fått se, vi är dock inte helt säkra.

Året efter var vi åter på plats i Horten. Vi vann ganska enkelt i gruppspelen och i semifinalen tog vi en meriterande seger mot ett lag från Liverpool genom att vinna med 1-0. Även det året gick vi alltså

till final men blev snuvade på troféen av Cowley Workers från Oxford. Vi höll våra färger högt i finalen men förlorade med 1-3. Killarna i Oxford gav epitetet ojust spel en ny dimension. Visserligen hade man av namnet att döma kunnat gissa att det skulle komma att handla om korplags-takter men varken förr eller senare har vi mött spelare som agerat så fullt och opolerat på en fotbollsplan. De slängde sig med dobbarna före varenda gång och det var många av oss som hade skavanker efter matchen. Värst gick det för tränarsonen Anders Glemme som fick benet bokstavligen avsparkat en minut in i matchen. En katastrof för laget då "AG" stod för mycket av vårt kreativa spel på mittfältet.

Juniortiden var kort och intensiv nu när vi tänker tillbaka. Den gav oss mycket och här har vi fått med några få men betydelsefulla minnen. Fotbollslivet fortsatte sedan upp i seniorlaget för de flesta av oss.

Historien bakom hallen

BENGT GÖRANSSON

Jag har ingen aning om hur min familj och jag hamnade just i Stångby. Mitt liv bygges på den inte helt okända "bananskals-principen", plötsligt halkar du in på en banan eller flyttar nänstans som du inte alls hade räknat med...

En vacker vårdag nån gång under 70-talets slut köpte vi den gamla fina skolan i Stångby kyrkby. Samtidigt jobbade jag som korrespondent för Sveriges Televi-

sion i dåvarande östeuropa och pendlade mellan Stångby, Warszawa, Budapest och Zagreb.

Det var en oerhört spännande och utmanade tid, både på hemmaplan och ute i diktaturländerna på andra sidan järnriddån. I Stångby upptäckte jag snart en sällsynt och djupt rotad känsla för bygden. Stångby i mitt hjärta, hörde jag ofta från de som jag träffade. Samtidigt var det

Torn möter Aston Villa 1989, slutresultatet blev 0-15. Längst till vänster ser man Jesper Larsson och i mitten vid bollen Roger Jensen.

många som pendlade och bara "besökte" sin hemby på kvällarna och under helgerna. Och hade dåligt med tid att åka tillbaka in till Lund för att träna...

Jag har igen ingen aning om hur det hela gick till. Men plötsligt en dag hade någon fött iden att det skulle hjälpa våra ungdomar om de hade nånstans att träna, spela fotboll, badminton och tennis på vintrarna. Bananskalet igen.

Jag tog ledigt från korrejobbet på Televisionen under ett halvår. Och började organisera möten på alla håll och kanter. Fick snabbt hjälp av alla i Stångby. Sedan gick det egentligen snabbare än jag anat. Vi fick med oss företaget och kommunen och Kriminalstyrelsen, som lät de duktigaste grabbarna på anstalten hjälpa till att spika upp väggarna. Självt gjorde jag inte så mycket. Jag gjorde som jag brukar göra, babblade en massa och entusiasmerade.

Och ringde från de mest kufiska platser i Europa för att höra hur det gick.

En dag fick jag med mig Carola att besöka hallen, en annan dag kom John Pohlman, han glömmer aldrig besöket, han råkade ramla utanför hallen i halkan, slog till ena örat så att det blödde rejält. Numera står han alltid vänd i TV-rutan med den andra "oskadade" öronsidan mot er TV-tittare. Bara så ni vet det, nästa gång han dyker upp...

Inomhushallen är ett mycket fint minne för mig som jag bär med mig med stor

stolthet. Jag kan garantera er kära Stångbybor, att det är mer än en av de tuffa och allsmäktiga experterna här på Wall Street som diskret plockat fram en uppslagsbok för att försöka hitta Stångby i världen, sedan den där TV-journalisten pratade sig så varm om platsen efter intervjun...

*Ha det så bra alla vänliga Stångby-bor!
Bengt Göransson*

Gillis Gillheim framför den nybyggda hallen.

Historien om ett foto

Inför och under bygget av Tornhallen åkte Gillis runt och tiggde pengar av folk i bygden. Då han kom till Magnus Nilsson, 90 år gammal (boende vid anstalten), en före detta småbonde som levtt otroligt spartanskt hela sitt liv var väl inte Magnus så väldigt intresserad av att lämna ett bidrag. Gillis visste att Magnus bror boende i Sjöbotrakten hade varit med om att restaurera en gammal Skånemölla och varit i tidningen ett antal gånger med anledning av detta. Gillis hade på känn att Magnus gärna också ville vara med i tidningen och lovade Magnus att få vara på bild i tidningen om han skänkte pengar till hallen. Allt detta utmynnade i den här bilden och om jag minns rätt 3000 till hallbygget, snyggt jobbat Gillis.

Historien om en idrottshall

GÖRAN FRIES

Vintern i Skåne är blöt, blåsig och råkall, men det är inget vinterväder. Vi hade visserligen en bra grusplan att träna på, men för åttaåringar, eller tolvåringar för den delen, var det inte särskilt attraktivt att springa på de blöta grusplanerna. Detta betydde att fotbollen för de yngre tog en paus över vintern och ville man inte spela handboll så blev det ofta ingenting.

Det fanns en del föreningar som ordnade turneringar i innefotboll och jag minns särskilt Klågerups GIF som spelade en sådan i Bara. Vi var där och tyckte det var en trevlig form av "vinteridrott". Vi försökte få tider i hallar i Lund och fick i bästa fall en gymnastiksal för liten för handboll. Motivet var att handboll var en inneidrott medan fotboll var en uteidrott och innefotboll fanns inte!

Nu finns det ju som tur är tokiga människor, ja breddidrotten bygger ju till stor del på det. En sådan var Bengt Göransson som kom med idén att vi skulle bygga en egen idrottshall. Vi var väl några som tyckte det lät intressant men hur

skulle vi få resurser till detta. Bengt med många kontakter satte igång och undersökte hur man skulle kunna bygga och vad det skulle kosta. Vissa delar av byggbranschen hade ibland dödsäsong då man ändå fick betala löner utan att man hade så mycket att göra, skulle man kunna utnyttja denna överkapacitet billigt för en ideell förening?

BESLUT OCH PLANERING.

Det första formella förslaget lades fram av Bengt på årsmötet 26 januari 1982. En fullstor handbollsplan placerad på gräsytan intill tennisbanorna skulle kosta 650 000 kr och en årlig driftskostnad och amortering på 110 000 kr per år. Årsmötetsprotokollet säger "att det blev en livlig diskussion och ytterligare ideer framkom". Mötets beslut blev att styrelsen skulle arbeta för att förverkliga dessa planer och en arbetsgrupp med namnet "Ångpanneföreningen" tillsattes.

Gruppen bestod av Bengt Göransson, Göran Cedergren och Sten Eden. Kalkylerna byggde på en stor egen arbetsinsats och

en del optimism. Var de realistiska? Ja vad gällde eget arbete, men kostnaden blev väl till slut dubbelt så hög, men det visste vi inte vid denna tid!

Nu startade ett ganska intensivt planeringsarbete. Redan på styrelsemöte 13 februari fick Bengt Göransson och Göran Cedergren i uppdrag att hos kommunen begära tillstånd att disponera mark på idrottsplatsen. Både vad gällde mark och borgen för lån var kommunen inblandad, det fanns också kommunala planer på att bygga ytterligare omklädningsrum på idrottsplatsen och pengar anslagna till detta. Här, var tanken, skulle Torns IF och kommunen kunna "bygga tillsammans"? Detta betydde att kommunen och därmed fritidsnämnden var inblandade. En känslig sak var då att jag satt ordförande i Torns IF och samtidigt var ledamot i kommunens fritidsnämnd. Jag deltog dock inte i något av kommunens beslut i detta ärende.

På mötet med styrelsen den 4 maj rapporterade arbetsgruppen planeringsläget angående hallen. Fritidsnämnden hade godkänt markfrågan och lämnat ärendet till kommunstyrelsen för beslut, vidare var man beredd att förskottera 450 000 kr för omklädnadsdelen och låta den ingå i hallen. Bygglov, igångsättningstillstånd och andra formalia kunde vara klara under augusti.

Kostnaderna hade nu ökat till 1.3 miljoner, inklusive omklädnadsdelen som var kommunens. Finansieringen planerades enligt:

450 000 kommunen för omklädnadsdelen.

500 000 egen insats (bidrag från medlemmer, sponsring, supporterklubb)

350 000 banklån (kommunal borgen)

Den egna insatsen kan ju tyckas stor, men supporterklubben hade en del pengar på kistbotten och sedan fanns Gillis Gillheim. Gillis tillgång var den sociala förmågan och det envisa arbetet, han gick runt och fick många boende i Stångby att skänka en tusenlapp eller ibland mer. Sedan gällde det att övertyga banken. Detta var före datorernas spridning men jag hade i arbetet tillgång till sådana och jag hade gjort en kalkyl och skrivit ut allt snyggt med hjälp av en dator och detta såg nog prydligt och förtroendeingivande ut, även om det kanske inte stämde helt med verkligheten.

Vi fick en fråga av banken: Hur mycket har ni nu lovat de som skänker pengar? Dvs hur mycket av framtida intäkter har ni därmed avstått ifrån. Vårt svar var: Nöjet att få en idrottshall och en plats för sina barn, men inget annat. De får inga förmåner överhuvudtaget vad gäller att hyra tid i hallen. Då såg "banken" förvånad ut och vi fick vårt lån. De insamlade pengarnas

betydelse för finansieringen var väldigt liten men deras betydelse för tron på vårt allvar och förmåga var avgörande.

Planeringen fortsatte och vi fick efterhand tillstånd och stöd av kommunen, samt preliminära överenskommelser med byggföretag och medlemmar i Torns IF som hade rätt yrkeskunskap och kanske även företag som kunde medverka. Vi var så småningom redo att fatta det formellt avgörande beslutet.

Styrelsemötet den 25 september avgjorde frågan. Förutsättningarna lades fram och vi diskuterade dessa och hur realistiska de var och om vi trodde att det var möjligt att få medlemmarna att lägga ned det arbete som behövdes. För att bygga en idrottshall krävs ju trots allt några timmars arbete! Styrelsen var inte helt enig om realismen i projektet. Jag minns att jag tyckte att beräkningarna var trovärdiga men att det naturligtvis fanns vissa osäkerheter, men att om vi inte fattade beslutet just då skulle det bli en lång fördröjning där troligen det stora engagemanget bland medlemmar skulle svalna, luften skulle gå ur det hela och risken var stor att det aldrig skulle bli av. Det blev två förslag: Vi startar byggandet omgående och Vi avvaktar tills vi har fått bättre underlag. Det blev omröstning och förslaget att starta omgående fick fyra röster, förslaget att avvakta fick en röst och en avstod från att rösta. Därmed var beslutet fattat och

bygget startade! Protokoll och en skriftlig reservation finns bevarat.

Byggde nu beslutet på överoptimism och önsketänkande? Hade reservanten kanske rätt? Jag tror att redan då hade vi gjort en ganska god och trovärdig beräkning av finansieringen. Vår tro på medlemmarnas stora mängd ideellt arbete både vid byggandet men också vid driften i många år byggde på vår kunskap om fotbollssektionens ideella kraft och där hade vi verkligt rätt.

Däremot hade vi naturligtvis underskattat kostnaden som man alltid har gjort i motsvarande situationer. Å andra sidan har man väl kommit igång och visat att man klarar att bygga och jobba så är det inte så svårt att få med sig banken på ytterligare lån.

Ett beslut om lån togs 23 november, när bygget redan var startat. Vi beslöt att ta ett lån med kommunal borgen om 350 000 kr, ett lån utan säkerhet om 100 000 kr samt att ha en checkkredit om 50 000 kr.

BYGGET

Nu var vi igång och ett antal bygg och planeringsmöten startade. Mats Jepson byggingenjör som jobbade på ABV och som var van vid byggplanering och hantering av material till byggen var den från föreningen som höll i det praktiska bygget. Vi hade ett stort antal arbetsmöten, jag

tror det var ungefär ett i veckan, med mig, Mats och någon ytterligare, olika vid olika tillfällen. Vi hade ett antal möten med arkitekten Peter Torudd, men även en del andra beroende på vilka frågor vi diskuterade just då. Jag kommer ihåg att det troligen första momentet i bygget gjordes en mörk kväll av mig och Mats då vi mätte ut och satte käppar där huset skulle ligga. Vi hade på ritning med koordinater den befintliga omklädnadsbyggnaden att utgå ifrån. Med hjälp av pinnar och snöre konstruerade vi en "Egyptisk triangel" för att få en rät vinkel, sedan med måttband mätte vi ut var huset skulle stå. Långt senare gjorde kommunens lantmätare en riktig inmätning, och vi fick godkänt, högst en decimeter fel.

När vi verkligen skulle bygga var det nödvändigt att göra så mycket som möjligt själva och få saker gjort billigt. Schaktningen till hallen skulle vi få gjort av Lenart Nilsson och vi behövde bara betala drivmedel. Då får man ju göra det när han kan och har tillgång till maskin, då kan det bli lite dramatiskt. En fredag eftermiddag fick jag frågan kan vi börja i morgon? Men vi hade ju inget formellt tillstånd av markägaren att börja gräva! Jag ringde omedelbart fritidsförvaltningen och fick veta att allt egentligen var klart men jag borde nog ha ett tillstånd av fritidschefen, Hans Lilja, innan vi började. Det var fredag eftermiddag och han hade gått hem för veckan! Jag fick hans hemnummer och

som ledamot i fritidsnämnden kände jag ju honom ganska väl så det var bara att jaga vidare. Efter ett antal signaler så svarade han, han hade hört telefon när han var på väg in i huset. Sedan var det inget problem, vi fick tillstånd att starta omedelbart. Sedan sa han att jag haft tur, han kom just hem för att byta om och åka bort igen direkt. Jag lyckades nå honom precis under de enda fem minuter han var hemma!

Hade detta inte lyckats så kunde det mycket väl ha dröjt några månader innan rätt tillfälle hade återkommit. Efter schaktningen så gällde det att hinna gjuta grundplattan innan frosten slog till, att gjuta under frost går visserligen men det skulle bli alldeles för dyrt för oss. Vi hade tur kylan kom sent det året. Vi var några som startade dagen som betongarbetare ett par timmar innan man gick till sitt normala arbete. Det var jobbigt men lärorikt.

Ett annat problem var facket. En stor del av finansieringen var ju att vi skulle bygga in kommunens omklädningsrum i vår idrottshall, och vi fick de pengar som kommunen anslagit för detta. Formellt betydde detta att idrottsföreningen gjorde ett byggjobb åt kommunen och fick betalt för detta. Vi gjorde ju detta utan kollektivavtal och med icke organiserad arbetskraft. Detta fick vi ju naturligtvis göra när vi byggde åt oss själva, men inte åt kommunen. Detta var nära att omöjliggöra

ra hela projektet och därmed också ännu mindre arbete åt de fackanslutna. Detta imponerade dock inte på facket.

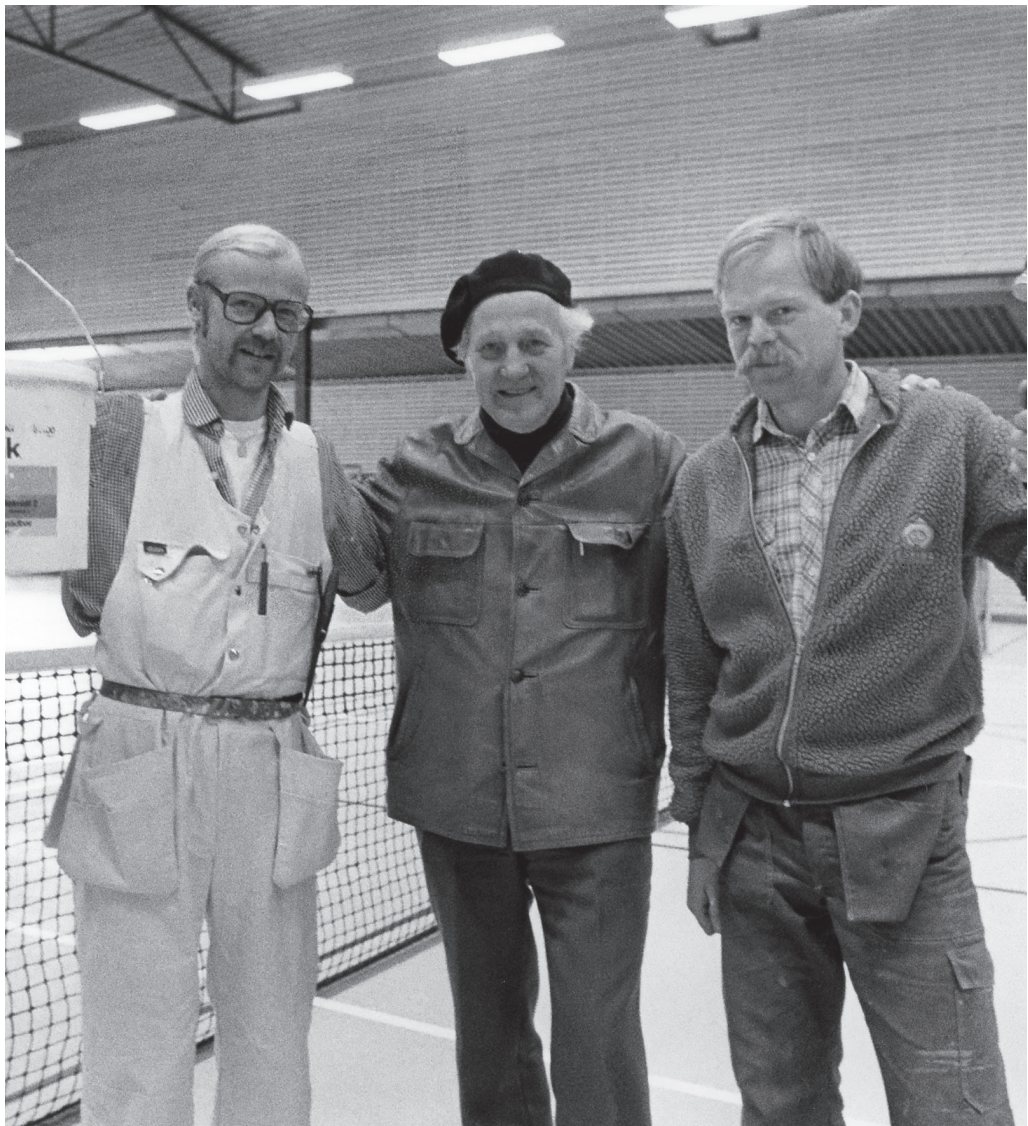
Hur löstes det då? Jo den ideellt arbetande byggmästaren Arnold Jönsson hade ju en byggfirma med gott anseende hos både fack och kommun. Föreningen fick således inte jobbet att bygga åt kommunen utan detta gick till Arnolds firma. Eftersom han redan jobbade utan betalning åt oss gick ju samarbetet på byggarbetsplatsen utmärkt. Det blev lite dyrare men i gengäld fick vi lite mer expertjobb gjort av proffs. Det är väl preskriberat nu, men det var nog ganska svårt att hålla isär om man jobbade på föreningsdelen eller på kommunens bygge. Jag får väl erkänna att jag skruvat upp någon gipsskiva och panelbräda även i omklädningsrummen.

Slutet av året var det en intensiv planering medan proffs gjorde grunden och byggde upp stålkonstruktion och plåtskal. Sedan skulle vi ta vid med i huvudsak ideell arbetskraft, ledda av några medlemmar med yrkeskunskaper i byggbranschen.

Sedan i februari kunde vi starta med att i stort jobba inomhus och nu startade det stora bygget med medlemmar och orsbe-folkning som arbetskraft.

Under tiden feb-april finns en del arbete bokfört och totalt deltog ett 60-tal med frivilligt arbete, av dessa fanns en kärntrupp av 5-10 personer som gjorde väldigt mycke. Vad var det nu för "slag" av människor som jobbade på bygget? Arbetsstyrkan hade en väldigt stor bredd.

Det var naturligtvis en del aktiva fotbollspelare men dessa var ju i regel unga och med mycket annat att göra, men de var dock med en hel del. De som deltog mest var styrelseledamöter, ungdomstränare och andra som var akiva i föreningens skötsel redan tidigare. Det var en del föräldrar till barn i vår ungdomsverksamhet och även några av de äldre barnen. Det glädjande var att ganska många boende som inte själva var aktiva i föreningen annat än att man kanske tittade på någon match ibland också deltog med sitt arbete.

Från vänster ser ni Ulf Nilsson, Gillis Gillheim och Janne Nilsson.

Markus Thulin - Torns IFs första landslagsman

ANDREAS "H:ET" WALLERSTIG

Under hösten och våren 2000-2001 har Torns IF för första gången representerats i ett svenskt landslag. Det är Markus Thulin, som fram till mitten av januari spelade med vårt P83-lag, som har spelat ca 15 landskamper för P16-landslaget.

Markus, som är född 1984, började i Torn som femåring, livligt påhejad av pappa Peter, som så småningom blev tränare för laget som han spelade i. Torn hade inte tillräckligt många pojkar av årgång 1984 för att det skulle kunna bli ett lag, därför fick Markus spela med kompisarna som var ett år äldre.

Laget var, mycket tack vare Markus, men naturligtvis även på grund av att övriga spelare var duktiga, mycket framgångsrikt. Åtskilliga turneringar och serier har vunnits under årens lopp, och avslutningen med spel i pojkallsvenskan och seger i Skånecupens 16-årsgrupp var magnifik.

På grund av lagets framgångar blev det stor uppmärksamhet från övriga fören-

ingar, skåneboll och så småningom landslagsledning. Detta ledde till att Markus blev uttagen att delta i läger och så småningom även spel i landslaget.

Landslagskarriären inleddes mot Estland i höstas i ett dubbelmöte där Sverige vann två ganska klara segrar. Därefter har man spelat två turneringar, den första i Portugal tidigt i våras. Trots att en del av laget anlände väldigt sent och fick spela första matchen på ganska trötta ben så lyckades man vinna turneringen efter segrar mot Tyskland och Danmark och förlust mot Portugal.

Den andra turneringen var ett öppet nordiskt mästerskap där förutom Sverige, Norge, Danmark, Finland, Island och Färöarna (nordiska länder) även England och Skottland deltog. Sverige vann sina två första gruppsspelsmatcher mot Island med 3-1 och mot Norge med 2-0. I sista gruppsspelsmatchen spelade man oavgjort 1-1 mot Skottland. Dessa resultat gjorde att laget var klart för final i turneringen. Fi-

Sveriges landslag P-15, 1989 samlade på Bosön. Marcus Thulin sittande längst till vänster. Bland de övriga finns nr 10 Bovar Karim, nr 4 Billy Berntsson och sittande längst till höger Alexander Farnerud.

nalen spelades mot England, med spelare från Manchester United, Chelsea, Leeds och andra storklubbar. Trots detta kvalificerade motstånd lyckades de svenska pojkarna kamma hem segern med 3-0. De var alltså nordiska mästare för 16-åringar. Turneringen spelades på Färöarna.

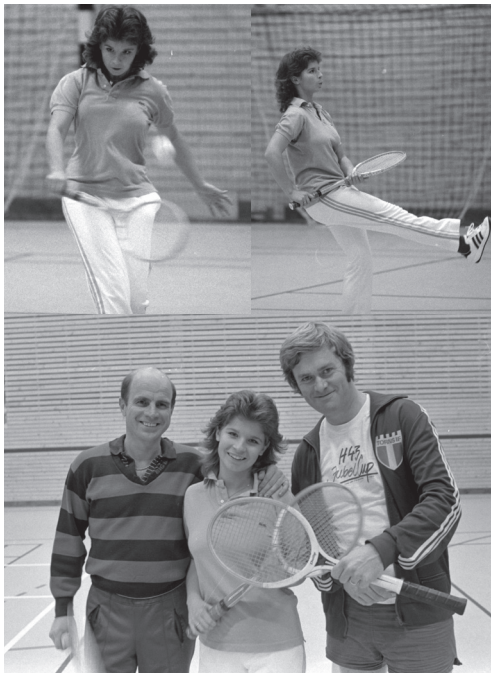
I dagarna spelar P16-landslaget träningslandskamper mot det lag som har utgjort deras svåraste motstånd, Slovakien. I höstas spelades två landskamper i Slovakien, vilket resulterade i en förlust och en oavgjord match. Häromdagen spelades en tredje match mot Slovakien i Mjällby och åter igen var motståndet för svårt, det blev förlust med 0-4. Förhoppningsvis kan Sverige få revansch om några dagar då lagen åter möts i Ronneby.

Om några veckor är det dags för P16-landslaget att inleda kval till EM-slutspelet. Dessa matcher spelas i Estland mot Estland och Polen. Markus har hittills spelat alla matcher för detta landslag så förhoppningsvis kommer han även att spela i EM-kvalet. Han spelar mittback eller ytterback beroende på hur motstånd och medspelare ser ut.

Mellan landslagsuppdragen tillbringar Markus numera sin tid med Helsingborgs IF, där han tränar och spelar sedan slutet av januari. Även med HIF blir det mycket resor, bl a har man varit i Holland och spelat en turnering mot lag som PSV Eindhoven, Feyenord, Arsenal etc, dvs idel stora klubbar från mycket framgångsrika europeiska ligor. I HIF spelar Markus oftast med utvecklingslaget (17-19 år), men han hoppar in även i juniorlag och 16-årslag när det behövs. Det har även blivit några inhopp i B-laget. Så om Rolle Nilsson gör verklighet av sina hot att sluta nästa år bör vi inte bli förvånade om hans ersättare heter Markus Thulin.

Tornhallen invigning

I oktober 1983 stod hallen klar att tas i bruk. Den 18/10 1983 skulle Bengt Göransson göra en inspelning med Carola Häggkvist för TV programmet Barnjournalen. Den nyss fyllda 17-åringen hade i februari

Jan Häggkvist (pappan), Carola och Bengt Göransson.

fått sitt stora genombrott genom att vinna melodifestivalen med låten Främling.

På eftermiddagen, innan inspelningen, tog Bengt med henne till Tornhallen för att hon skulle få tillfälle att spela tennis. Torns IF:s Mona Persson ställde upp som tennispartner.

Efter spelet gjorde Carola en "smyginvigning" av Tornhallen vilket hon dokumenterade med några rader på en tavla i hallen.

På bilden syns i mitten Mats Jepson drivande av hallbygget framför honom en ung Mats Garmer, därefter Sven-Arne Nilsson. Till höger om Carola ses Peter Hansson och Daniel Fagerfält.

Från vänster syns Bengt Fahlström känd som programledare för det otroligt populära tv-programmet Barnjournalen, Gunnar Bernstrup komiker ofta ihop med Stellan Sundahl och i mitten polismannen och motionären med den gungande löpstilen Jerker Le Favre. I domadress läraren i Odarslövsskolan och tillika Lundakarnevalsgeneral Björn Barsby. Vid mikrofonen Bengt Göransson, mannen bakom tillkomsten av Tornhallen.

Foto: Carl-Johan Axelsson

Lördagen den 22 oktober var det så den officiella invigningen. Det startade redan på förmiddagen med bl.a. kändisar som meteorologen John Pohlman, TV producenten Ingvar Ernblad, MFF:aren och landslagsspelaren Ingemar Erlandsson m.fl. som spelade fotboll. De yngre barnen spelade match mot sina mammor.

På eftermiddagen kom Hasse "Kvinnaböske" Andersson. Han drog mycket folk och för att kunna ta in så många i hallen krävdes att några utrymningsdörrar lyftes av och att det fanns brandmän utposterade i hallen

Hasse sjöng bland annat sin låt "Änglahund". Även Hasse målade ner några rader om invigningen på tavlan, som än idag sitter till beskådande på hallväggen. På kvällen fortsatte festen med bybor, medlemmar samt inbjudna från kommun och annat känt folk. Då sjöng vi alla, nästan 300 personer, Tornhallensången skriven av Karin Gillheim.

Många personer och familjer har bidragit till att Tornhallen blev en verklighet. Både med fysiskt arbete och pengabidrag. I hallen finns en kopparplåt med namnen på dem som bidrog med ekonomiskt stöd.

Bilden på nästa sida: Ordföranden i fritidsnämnden i Lunds kommun Benny Jönsson och Hasse "Kvinnaböske" Andersson klipper med gemensamma krafter av invigningsbandet och förklarar glatt att TORNHALLEN är invigd!

Skåne e' ett vackert land! 22/10 83.
o Skåningar e' folk som kan!

Tack o lycka till. Vännen Hasse i Kvinna böske.

- Med motion o tennis tjuvinvidde jag Tornhallen
innan intervju på kvällen i Barnjournalen!

Kram Carola
Haggkvist

18/10-83

TORNHALLEN

Melodi: 34:an

1. Här i Stångby har vi jobbat
vi har knogat och stått i
för att inne kunna träna
och att bättre kunna bli
Vi har snickrat, vi har murat
burit bräder alla där
Men nu är det slut med de
för Nu är Tornhallen klar

Refräng: Ja, nu är det slut på gamla tider
för nu är Idrottshallen klar
Alla ungarna är glada
liksom också Mor och Far
här skall spelas fotboll, tennis,
handboll, pingis, dansas vals
För om vi inte hade hallen
blev det ingenting gjort alls.

2. Inga skurar kan oss skrämna
inga grader under noll
för vi är ju under tak
när vi ska lira med vår boll
Mats och Henke, Hans och Anders
får väl komma hit en dag
Men då får dom akta sej
för vårt eget "tennislag"

Refräng: Ja, nu är det slut på gamla tider
för nu är Idrottshallen klar
Alla ungarna är glada
liksom också Mor och Far
här skall spelas fotboll, tennis,
handboll, pingis, dansas vals
För om vi inte hade hallen
blev det ingenting gjort alls.

3. På en tavla uti hallen
där ska alla namnen stå
uppå alla snälla människor
som till hallen dratt sitt "strå"
Uti tidningar och TV
Uti Stångby har blivit känt
lilla Stångby den är färdig
och att hallen den är hänt
är det bästa som har hänt

Refräng: Ja, nu är det slut på gamla tider
för nu är Idrottshallen klar
Alla ungarna är glada
liksom också Mor och Far
här skall spelas fotboll, tennis,
handboll, pingis, dansas vals
För om vi inte hade hallen
blev det ingenting gjort alls.

4. Även "Kvinna Böske Hasse"
har vatt här en liten stund
för att roa oss och för att
sjunga om sin änglahund
Hasse Andersson är "toppen"
men det är ju bygget med
Så nu hurrar vi för hallen
fyra gånger med besked.

Hurra, hurra, hurra, hurra!

Refräng: Ja, nu är det slut på gamla tider
för nu är Idrottshallen klar
Alla ungarna är glada
liksom också Mor och Far
här skall spelas fotboll, tennis,
handboll, pingis, dansas vals
För om vi inte hade hallen
blev det ingenting gjort alls.

Tornhallensången skriven av
Karin Gillheim.

Bidragsgivare Tornhallen 1983

Lennart Aldefors	Christopher Hugosson	Bo Gerle	Bo Bjurulf
Gunnar Andersson	Berne Jönsson	Gillis Gillheim	Kjell Blad
Kurt Andersson	Ingvar Jönsson	Bengt Glemme	Hans Broholm
Kjell Åke Andersson	Thomas Jensen	Renzo Grandi	Sverker Brahall
Kjell Asmundsson	Bengt Johnsson	Bengt Göransson	Göran Cedergren
Harald Ahlberg	Mats Jepson	Kerstin Granbom	Claes Cajvert
Silvia Altenhammar	Bo Joelsson	Thomas Granhäll	Centerham
Allan Andersson	Emil Johansson	Allen Grenplay	Carl-Gustav Dahlström
Berit Andersson	Lars Johansson	Börje Hansson	Åke Dahn
Jarl Andersson	Ulf Johansson	Ove Hansson	Per-Gunnar Dulke
Knut Andersson	Bengt Jönsson	Göran Helm	Ruth Eddert
Olle Andersson	Lars Kaij	Ingemar Henriksson	Sten Edén
Stig Andersson	Hans Künkel	Sven-Erik Henriksson	Göran Einarsson
Sven Andersson	Adam Kalitta	Mats Holgersson	I. B. Ekenstierna
Anders Årdö	Sten-Åke Larsson	Ingemar Hultén	Lennart Edsö
Åke Asmundsson	Inga Lindgren	Ingvar Hansson	Bengt Egard
Bergershus	Bertil Lofd	Torsten Hansson	Nils Eriksson
Lennart Bosrup	Gösta Lundberg	Elisabeth Helgesson	Torsten Eriksson
Bernt Bengtsson	Kjell Larsson	Magnus Hellbom	Hans Ewerby
Ronny Bengtsson	Thomas Larsson	Gunnar Henriksson	Bengt Fagerfält
Jan Bengtsson	Jerker Lefevre	Åke Henriksson	Krister Fontell
Kurt Bengtsson	A o S Lehn-Andersson	Bengt Hindfelt	Göran Fries
Per Bengtsson	Bengt Lind	Ray Hjert	Lars Frölich
Bengt Billqvist	Rolf Lindström	Sven Holmberg	Tommy Franke
Hans Thomasson	Jan Nilsson	Birgitta Persson	Bernt Lindén
Olof Thörén	Karl-Erik Nilsson	Göran Persson	Bertil Ljungh
Hugo Thulin	Lars Nilsson	Gunnar Persson	Anders Lundkvist
Åke Trenk	Lars B. Nilsson	Nils-Erik Persson	Lars Lundkvist
Hans Turesson	Leif Nilsson	Olof Persson	Malmros
Olof Wadmark	Per-Gunnar Nilsson	Per Pihl	Nils Monke
Otto Wiesé	Nils R. Nilsson	Lennart Pihlquist	Allan Mårtensson
Hans Welinder	Åke Nilsson	Gunnar Rönnsfröm	Marks Maini
Claes Westrup	John-Erik Nordh	Yngve Rahm	Michelsson
Bjarne Zeeberg	Nyberg-Lundberg	Jarker Ringström	Erling Myhre
Björn Åslund	Odareby's Skola kl. 6	Allan Rosberg	Mats Mårtensson
David Åkerlund	Stig Ödme	Harald Rosenkvist	Bertil Nilsson
Sture Åkerlund	Bo Olsson	Karin Rossing	Folke Nilsson
Bengt Åkesson	Kjell-Arne Olsson	Lars Sellberg	Folke Nilsson
Per-Olof Garmner	Knut Olsson	Anders Stenström	Ove Nilsson
Hans Dagnert	Sven Ottosson	Werner Stiefler	Ingvar Nilsson
Boualem Djekane	Elisabeth Odh	Hans Sjöberg	Magnus Nilsson
Malte Göransson	Göran Olsson	Uno Söhlberg	Ulf Nilsson
Claes Sandberg	Allan Persson	Tore Solum	Rolf Nilsson
Ivan o Nanna Zander	Bertil Persson	Sten-Erik Strand	Göran Nordström
Hans Wiggo Söltöft	Tore Persson	Jan Svartvik	Bertil Nilsson
Helena Schlyter	Bertil Paulsson	Leif Söderberg	Leif Nilsson
JC-Center	Bengt Persson	Stangby Fast.ägarför.	Erik Nilsson
	Bertil Persson	Stangby Bysamfällighet	Valkära Lanthandel

Detta var alltså resultatet av Gillis vädjan till ordsbor och boende i närheten och alla andra supportrar om bidrag till uppförandet av Tornhallen. Alla dessa namn bidrog med 375.000 kr till bygget. Helt fantastiskt! Foto: Bengt Persson.

Konst och Hantverksmessa

När vi nu hade en hall, så gällde det att utnyttja den för så många ändamål som möjligt. Inte minst för att dra in pengar till räntorna för bygget. Mats Jepson tillsammans med Ingela Nilsson drog igång första året, 1984, med "bygdens konstnärer". Det var stort motstånd för ingen trodde på idén, men till slut beslutades att Ingela och Mats fick disponera en helg i Tornhallen och nettot blev 3-4000 kr första året, för att sedan dubblas året därpå.

Första året var det 27 konstnärer och hantverkare som visade sina alster under en lördag och söndag i september. Det kom ca 700 besökare och arrangemanget var

Mats Jepson ställer ut sina gummor och gubbar. Bilden tillhör Mats Jepson.

mycket uppskattat av såväl utställare som besökare. Många utställare bokade direkt plats för nästa år, och så var en tradition etablerad. Börje Hansson tog in Vuxenskolan som samarbetspartner och mässans volym ökade.

Mässan hade ett speciellt signum i sin marknadsföring, Jesusfigur gjord av Malmökonstnären Torsten Lidman. Mats hade som grabb fått ett handgjort vykort av honom med detta motiv. Efter kontakt med Lidman fick han en större förlaga, signerad och numrerad, som användes till annonseringen.

Mässans marknadsföring, Jesusfigur gjord av Malmökonstnären Torsten Lidman.

Berit, Mats och Gull-Britt kollar att allt blivit rätt inför utställningen. Bilden tillhör Mats Jepson.

Fem år senare hade antalet utställare ökat till ca 60 st. Fler var intresserade men golvytan räckte inte till större antal. Arrangörsggruppen, som bestod av, Mats Jepson, Berit Andersson, Bengt Persson, Calle Axelsson, Gull-Britt och Börje Hansson, hade ett tufft jobb att gallra bland de som ville ställa ut. Utställarna fick visa upp prov på sina alster innan man antogs för att vara med, vilket borgar för hög kvalitet.

Bengt Persson hade kommit på den geniala idén med stålvajrar mellan stålbalkarna i hallen, som man fäste plyfaskivor vid, det blev många väggar att hänga alster på och då utökades antalet utställareplatser till ca 70.

Under de 30 gångna åren har många frivilliga krafter avlöst varandra i arrangörsggruppen och ställt upp för att möjliggöra genomförandet av denna för Torn's IF

Idrottshallen omvandlas till utställningslokal. Pelle Garmer, Carl-Johan Axelsson, Ove Hansson, Bengt Persson och Berit Andersson. Bilden tillhör Mats Jepson.

viktiga aktivitet. Likaså uppbyggnad och återställande av lokalen har krävt många ideella krafter.

Fortfarandet är besökarna trogna och utställarna vill gärna komma hit. Numera finns det även utställare utanför hallen. Besökarantalet för denna årliga mässa ligger runt 3000 personer under dessa 2 dagar.

Gillis Gillheim med Torns IF standaren, som var skänkta av Erik och Anna Scharffenberg 1971.

Gillis Gillheim

Gillis föddes den 18 nov 1919 i Kumla, växte upp hos mormor och morfar i Yxhult strax utanför. Efter sex år i skolan och några veckor i fortsättningsskola var skoltiden över, nu skulle det läsas för prästen och Gillis konfirmerades på pingstdagen 1933 och arbetslivet började

Det var olika jobb hos lantbrukare i trakten gallra rovor, plocka potatis med mera sedan blev det jobb som springgrabb i Konsumbutiken eftersom han köpt en cykel för 12:50. Efter det blev det jobb i Yxhults stenindustri, 1939 fick han börja på Fjugesta mejeri i ostlagret och samma år gifte han sig. På hösten -39 väntade rekryten på Karlsborg och sedan beredskaps-tjänstgöring i flera omgångar

1941 skrev han på ett ansökningsformulär till SJ och blev antagen och fick utbildning i Stockholm och senare praktik på olika orter kring Hallsberg. 1945 på nyårsafton kom han till Kävlinge efter ha annonserat om att få byta tjänst, han placerades till en början i Kävlinge men blev senare stins i Södervidinge.

Gillis kom med fru och barn till Stångby 1955 och bosatte sig i ett hus köpt av SJ alldeles invid järnvägsövergången, Gillis fungerade som stins och postföreståndare i Stångby i många år. När stationen och posten stängdes flyttade han in till Lunds station som biljettförsäljare.

I Stångby var Gillis med om att starta idrottsföreningen 1965, lite senare kom suppoterklubben, loppmarknaden och julmarknaden. Gillis lade ner hela sin själ i arbetet med idrottsföreningen och fungerade som ordförande i två omgångar 1970 – 1975 samt 1977 – 1978, samt var lagledare och ordnade resor och utbyte med vår tyska vänortsklubb Zuschen.

Supporterklubben låg Gillis varmt om hjärtat, dragningen och packningen av listorna hade han hjälp av många medhjälpare genom åren men utdelningen dem skötte Gillis själv per cykel inom byn, men landsbygden fick Kjell, vår lantbrevbärare, ta hand om. Gillis skötte allt kontorsarbete i supporterklubben, postgirot, höll reda på när det var dags att fylla på kontona för medlemmarna, betalade ut

Gillis vid sin arbetsplats, Stångby station.

eventuella vinster och värvningen av nya medlemmar, ingen ny invånare gick ifrån posten utan ett inbetalningskort till supporterklubben.

Den första loppmarknaden arrangerades i mars 1969 av Gillis Gillheim, Hilding Elmgart och Kjell Asmundsson tillsammans med Torns scoutkår, den gav ett netto på cirka 5000:- som delades mellan föreningarna. Gillis fungerade i många år som loppmarknadsgeneral iklädd kubb eller hög hatt, men han skötte också hämtningen av marknadsgrejor hos dem som ville bli av möbler, porslin eller annat som vi kunde sälja, vi tog emot hela året eftersom vi hade två stycken lagringsutrymme hos lantbrukare i trakten.

Julmarknaden anordnades på Torngården i mitten på december i många år, även där var Gillis inblandad, han gjorde en runda bland Lunds handlare och tiggde ihop saker till fiskedammen, auktionen och till försäljningsstånden. Det serverades glögg, kaffe med hembakade lussekatter och pepparkakor, marknaden avslutades med auktion på paket med hemligt innehåll.

När förslaget kom att vi skulle bygga en idrottshall gick Gillis ut till medlemmarna i idrottsföreningen och supporterklubben samt till befolkningen runt Stångby och lyckades samla ihop en ansenlig summa pengar som tillsammans med supporter-

klubbens bidrag gav en bra grundplåt för hallbygget.

Trots att Gillis hade så många engagemang i idrottsföreningen, supporterklubben, loppmarknad och julmarknad osv, hann han med att sälja och reparera persienner, laga cyklar och reparera gräsklippare till invånarna i Stångby med omnejd.

Karin och Gillis Gillheim.

Tomas Andersson

En annan Tornfostrad legendar är Tomas Andersson. Han kommer från en riktig Tornfamilj. Föräldrarna Kjell-Åke och Margit hjälpte till med diverse ideella arbetsuppgifter i föreningen som att vara ungdomstränare, tvätta kläder, vaktmästeri och att fixa fika för att ta några exempel. Bröderna Magnus och Lars har också varit mycket aktiva i föreningen, både som spelare och ledare, även deras barn har spelat i klubben.

Tomas är dock den i familjen Andersson som har den längsta karriären i föreningen. År 1974, när Tomas var sju år gammal, började han spela fotboll i Torns IF. Hans första sejour i Torns IF varade i 16 säsonger. När Torn 1989 avancerade till division 4 var det Peter Larsson som var förstemålvakt och Tomas fick nöja sig med att stå i B-laget.

Tomas gick istället till Harlösa IF där han hade några framgångsrika säsonger 1990-1993. Säsongen 1994 gick han till Lunds SK, men efter en skada fick han avbryta säsongen tidigt. I slutet av säsongen 1994 var Tomas tillbaka i Torns IF. Där spelade

han de sista matcherna för säsongen, men kunde inte förhindra degradering. På fem säsonger hade nu Torns IF rasat från division 4 till division 7. Efter två säsonger i division 7 tog man sig tillbaka till division 6 efter en kvaltriumf i Klagstorp.

I division 6 blev det därefter fyra säsonger innan laget slutade näst sist i serien år 2000 och degraderades till division 7 på nytt. Tomas Andersson hade då planer på att trappa ner sin aktiva karriär och han fick istället förtroendet att ta över som tränare för herrtruppen. Första året, 2001, var ett motigt år i division 7. Truppen var så tunn att ett reservlag inte ens var att tänka på det året. Det handlade mest om att hålla igång verksamheten och efter säsongen hade man nått en mittenplats i division 7.

Till nästa säsong såg det betydligt bättre ut och till Tomas andra år som tränare kunde han skörda frukten av en framgångsrik ungdomsverksamhet. Truppen fylldes på med egna produkter och ett par duktiga nyförvärv. Det blev en tredjeplats i seriespelet och avancemang via ett spännande kval i Vittskövle. Torns IF hade

lämnat den lägsta divisionen och påbörjat resan uppåt i seriesystemet.

Hans tredje och sista år som huvudtränare för A-laget blev en succé även det. Han hade nu även fått Hans Rönningberg och Mats Mårtensson till sin hjälp på tränarposten. Truppen hade förstärkts ytterligare och laget slutade trea som nykomlingar i division 6. På nytt blev det ett spännande kval, denna gång i Knislinge, där Torn drog det längsta strået och var tillbaka i division 5 för första gången på 10 år.

Tomas Andersson efter att damlaget vunnit serieremisen 2015.

Både under och efter tiden som tränare fanns Tomas som backup till målvaktspositionen i både A och U-laget när det behövdes. När det var målvaktsproblem under stora delar av säsongen 2006 spelade han en viktig roll i att rädda division 5-kontraktet. Så sent som sommaren 2009 gjorde Tomas sin sista A-lagsmatch för Torns IF när laget förlorade i DM mot Kristianstads FF med 2-3.

Det har blivit otaliga matcher i Tornträjan genom åren för Tomas del. Vi har tyvärr inte tillgång till statistik från tidigare år, men bara under 2000-talet blev det 127 matcher, varav 89 stycken var seriematcher i A-laget.

Under 2008 och 2009 knöt damlaget till sig honom som målvaktstränare och sedan 2010 är Tomas huvudtränare för Torns IF:s representationslag på damsidan. Även där har det blivit ett avancemang i seriesystemet. År 2012 avancerade damlaget till division 3 där man spelar fortfarande.

Tomas har även hunnit med andra ledaruppdrag. Åren 1997 – 2000 var han med i huvudstyrelsen i Torns IF där han bland annat arbetade med klubbtidningen "Tornado" tillsammans med bland andra sin gamle vän och målvaktskollega Peter Larsson som han också tränar damlaget ihop med nu för tiden. Tomas fick dock avgå från styrelsen i samband med

att han skulle bli tränare för herrarna. Han har också varit anlitad av Skånes FF som målvaktsinstruktör i fem år.

Tomas Andersson har varit med om mycket i Torns IF sedan han började för över 40 år sedan. De starkaste minnena är dock kvalvinsterna som tränare för herrarna när han var med och startade Torns resa uppåt i seriesystemet.

Mats "Holken" Holgersson

Säger man Mats, så är det inte så många som vet vem man menar, men Holken då känner alla honom. Han har varit i klubben sen barnsben. Som spelare, tränare, lagledare, domare, styrelsemedlem etc.

En riktig "eldsjäl" som brinner för Torns IF och lägger mycket tid på föreningen.

Skall det serveras glögg eller läggas gräs, Holken fixar.

Tornspelen

När vi nu fått en egen inomhushall, så var det naturligt att vi skulle arrangera en egen inomhusturnering i fotboll. Turneringen fick namnet Tornspelen och började i oktober 1983. Inbjudan gick ut till klubbarna i Skåne. Vi hade olika åldersklasser från 8 års till senior och oldboys.

Med erfarenhet från andra turneringar, där man kunde bli utslagen efter 2 matcher, så skapade vi en turnering där vi garanterade minst 5 matcher innan man kunde vara utslagen. Likaså fick lagen som gick till slutspel alltid minst 2 matcher. Detta blev populärt för även lag som inte tillhörde de bästa fick spela ett antal matcher.

Gruppspelsmatch 2010 mellan Torns IF 2 och Häljarps IF 2 som Torn vann med 3-1.

Första året fick vi hundratalet deltagande lag och vi spelade varje helg från oktober fram till februari, med kort uppehåll kring jul. Trettonhelgen var alltid vikt för oldboys. Populärt bland "äldre gentlemen" som återupplevde gamla minnen från sin aktiva karriär, men samtidigt upptäckte att konditionen inte är som förr.

Reglerna för inomhusfotboll var lite anorlunda på den tiden. Det var 5 spelare på plan men endast 4 fick vara på egna planhalvan samtidigt. Ingen fick ta med händer så någon målvakt fanns inte. Dessutom användes sargen som planbegränsning och man kunde valla bollen förbi en motståndare. I höjd fanns en begränsningslinje. Sköt man över denna så var det 2 minuters utvisning. Speltiden var 14 minuter, så med stenhård disciplin lyckades vi spela 4 matcher/timme.

Då skötes alla resultat manuellt. Sekretariatet antecknade resultat och tävlingsledaren räknade ut tabeller och skrev för hand upp resultat och tabeller på anslags-tavlan fortlöpande under tävlingen. Senare skedde detta med datorernas hjälp. När

Jimmi Johansson gör 1-0 för Torn:s IF, lag 2 i gruppspelet för Oldboys, mot Lunds BK. Liggande syns Mikael Roos i LBK:s mål.

en match var slut skrevs resultatet in och tabeller räknades ut automatiskt och på en TV skärm i hallen kan man följa ställningen match efter match.

Tornspelen blev med åren ett välkänt begrepp bland fotbollsklubbarna i Skåne. Det satte verkligen Torn:s IF och Stångby på kartan. Antalet lag varierade år från år men var som mest ca 470 i början av 2000-talet. Det var bara turneringen i Malmö som var större än Tornspelen. På damsidan var vi många år Skånes största inomhusturnering.

I december 1995 fick Torn:s IF uppdraget att arrangera SM deltävling i Five-a Side

för herrseniorer. Det var MFF, Halmstad, Mjällby, Gais, HIF, TFF m.fl. som gjorde upp om en finalplats. MFF besegrade Halmstad i gruppfinalen och blev sedan Svenska mästare i Globen den 12 januari 1996 genom att vinna över Elfsborg på straffar.

Många sedermera framgångsrika och kända fotbollsspelare har vi sett som knattar i Tornspelen. Bröderna Patrik "Bjärred" Andersson och Daniel Andersson är bara 2 att nämna av många fler som växt upp och haft stora framgångar på fotbollsarenor världen runt.

Med åren blev utbudet av inomhusturneringar allt större. Samtidigt blev det allt svårare att engagera medlemmarna att ställa upp och jobba med tävlingarna, vilket gjorde att man blev tvungen att reducera antalet deltagande lag.

2012 var senaste året Tornspelen genomfördes. Det blev precis 30 år. Återstår att se om spelen återuppstår igen. Då förmodligen med modifierade futsal regler som är den vanligaste spelformen inomhus i dag.

Olof Skoog, vår man i Bogota

Olof Skoog är Sveriges ambassadör i Colombia

I Colombia är fotboll minsann ingen lek. Det är blod och största allvar. Det är fattiga grabbar som blir nationens hjältar. Sportbilar och de vackraste kvinnorna för den som lyckas. Pengar på banken så länge bollen rullar ens väg. Är man klok håller man dock en koffert färdigpackad i garderoben. När lyckan vänder kan det bli bråttom att ge sig av. Det borde Andres Escobar ha vetat. Hans stjärna lyste stark som en sol under VM 1994. Men sedan kom självmålet som inte bara förändrade hans liv - det avslutade det. Syndikaten som satsat stora pengar på vinst i den matchen blev förbannade. Andres hanns upp på en restaurang strax ovanför Bogota. Det blev hans sista match. Hårdare skott hade han aldrig sett!

Folket lyfte på ögonbrynen, det var ju ändå en bra påg som gjort fina matcher för landslaget. Men det är klart, sa man, ett självmål är ju ändå ett självmål - straffas det inte i detta livet så blir det nog ett helvete i nästa. Så livet gick vidare.

Men det gjorde det inte när den största gerillagruppen, strax före sommarens allamerikanska turnering i Colombia, kidnappade landslagstränaren. Ingen stor sak trodde man från gerillan. Här kidnappas i genomsnitt tre människor om dagen, så en mer eller mindre kunde ju inte spela någon större roll.

Gerillan har levt de senaste fyrtio åren i bergen. Det märks. I vissa avseenden har man helt förlorat kontakten med världen. Kidnappa gärna presidenten, kommunstyrelsen ordförande, ett flygplan fullt med skollärare eller Sveriges ambassadör. Men håll för den helige Montezumas skull tassarna borta från fotbollslaget, sa folk. Det blev ett himla väsen. Två dagar senare var tränaren fri och turneringen räddad. Argentina hade då redan ställt in resan till Colombia och med en viktig konkurrent mindre vann Colombia hela turneringen.

Man var bäst i Sydamerika. Den karamellen kommer man att vilja suga länge på. Åtminstone till VM i Korea-Japan. För dit kommer nog inte Colombia. Lillebror Ecuador ser ut att ta den platsen.

Har då svensk fotboll något att lära av Colombia? Ja, självmål har blivit ovanligare här. Jag tror nu inte att dödsstraff för missade straffar eller allvarigare tabbar i försvaret är något man inför över en natt i Tornes IF. Men nog blir man mer koncentrerad vid frilägen om man vet att en missad målchans kan innebära tvångsflyttning från Stångby, lindrigare hot mot familjemedlemmar eller luftat framdäck på moppen.

Samtidigt bör också fina prestationer premieras. När vi, på min tid, började klättringen uppåt i divisionerna, slapp vi betala för korven och hallonsodan den dagen. Vet inte hur det står till med ekonomin i klubben nu för tiden, eller om en gratis knage räcker för nutidens artonåringar för att ge lite mer av deras själ i spelet. Men kanske styrelsen borde föra upp både piskan och moroten till diskussion vid nästa årsmöte.

Och vill klubben dessförinnan komma på studiebesök hit till Colombia, så ordnar vi gärna det. Kanske en studiemiddag på restaurangen strax ovanför Bogota.....

För Tornes IF, i Bogota, Colombia, 1995

OS

Så kunde det se ut i Colombia på den tiden. Det är ett land som det nu går bra för, men som haft mer än sin beskärda del av våld, narkotika och korruption. Fotboll i Colombia handlar inte om taktiskt för-

svarsspel, nötande av frisparksvarianter eller om att vara nöjd med oavgjort. Det är blod, svett och tårar. Passion. När inte Sverige är med i VM brukar jag därför hålla på Colombia. Som ni minns spelar de i gult och blått vilket underlättar. James Rodriguez välplacerade skott förde oss till kvartsfinal i VM senast.

Fotboll är viktigt inom mitt yrke. Jag har spelat mot Sergej Lavrov, Rysslands utrikesminister. Det var i New York på nittiotalet. Ryssarna hade en fin datja ute på Long Island där det spelades fotboll och bjöds på lätt mat och tyngre dryck. Det fanns en stor bastu också där man kunde skräna och jämföra blåmärken. Vi vann. Det tror jag Lavrov minns, och kanske är det lite av förklaringen till att Ryssland nu begår aggression i Ukraina.

Vi var ett bättre lag helt enkelt. För Ryssland sitter i FN:s säkerhetsråd hela tiden och vi bara ibland. Så vi tränade när de jobbade. Vi spelade i en brutal korpliga på södra Manhattan på måndagskvällarna. Eftersom det var inomhus fanns det en rink runt planen vilket fick amerikanska motspelare att tänka hockey. Jag minns mina blodiga knän, och flera besök på akuten. Och min dotters kommentar när hon såg mina kryckor. "Är det inte dumt att spela något som gör så ont?"

Jag har också haft mycket kul med bollen i Bryssel. Där hade vi ett riktigt bra

lag med svenska landslagets blåa byxor och gula tröjor. Det sades att svenska fotbollsförbundet sponsrade oss men jag vill minnas att man fick betala själv för tröjorna - så kanske var det tvärt om. Vi hade några riktigt tuffa backar och en vass målsportare som varit ungdomsproffs i MFF. Därmed kunde FC Sweden kosta på sig att låta oss lite svagare kort fylla upp andra mindre viktiga positioner på plan. En säsong fick vi till det och hamnade i slutspelet där vi ställdes mot Polen i final. Polackerna var överlägsna favoriter - de hade minsann inga halvgamla ambassadörer som utfyllnad i uppställningen. Deras ambassadör, iklädd söndagskostym, var däremot särskilt inkallad för att hedra vinnarna med pokalen som var både stor och påkostad. Vi vann med 2-0. Han såg lite mulen ut när pucklan skulle fördelas till FC Sweden istället. Vi blev sedan nära vänner. Han tyckte det var respektfullt för en ambassadör (jag) att spela på denna höga nivå i min ålder. Det hade han rätt i. Men faktum var att jag var uttagen i laget just för min titel.

I Bryssel ägnades annars långa dagar i förhandlingar om krig, fred och säkerhet. Det kunde vara rätt frustrerande ibland. Fotbollen blev ett sätt att få utlopp. Under en särskilt jobbig förhandling var företrädaren för ett av Europas sydligare länder särskilt besvärlig. I den veckans match mot Italien blev jag utvisad efter ett full påhopp på en motspelare. "Peace at work

and war on the Pitch" muttrade någon på bänken.

Svenska ambassadörer jobbar hårt för att marknadsföra Sverige. Bilar, Pippi Långstrump, Nobelpriset och ABBA. Ändå är det Brolin och Ibrahimovic som är det första taxichauffören i Mexico eller Bangkok kommer på när de hör att man är svensk. Bronset 1994 lever kvar. Men det behövs snart en ny generation som gör sig påmind ute i världen. I dagens globaliserade värld kan en lokal nyhet spridas snabbt. En skräll av Torns IF i Svenska Cupen kan gå viral på youtube och bli en snackis i Brooklyn eller i Amazonas.

De allra varmaste fotbollsminnena är från besöken bland barnen i Colombias avlägsna djungel eller borta i Papua, sju timmars flyg från Jakarta. Ibland finns inte skola, inga skor, knappt tak över huvudet. Bara mörka minnen av våld som inget barn skall behöva uppleva. Men så dyker det upp en fotboll och då blir det fart, glädje, dribbel och något att kämpa för. Drömmen finns ju där för alla. Att bli en Ronaldo. Att sätta upp lädret i krysset. Att slå en tunnel på grabben i klassen ovanför. Att vara uttagen i flicklaget och slå killarna.

Fotbollen förlöser. Allt är möjligt. Bollen är rund. Fred på jorden. Kamp på planen.

Olof Skoog
FN ambassadör

Erik Rönningberg

ANDREAS ”H:ET” WALLERSTIG

Erik Rönningberg startade sin karriär som fotbollsspelare i Torn IF på 80-talet. Efter många framgångsrika år i ungdomslaget fick han kröna tiden som ungdomsspelare i Torn IF med att bli vald till bästa spelare i den prestigefyllda Skåne cupen när Torn IF vann 16-årsklassen i turneringen år 1999/2000.

Därefter blev det tre säsonger i Landkrona BoIS där Erik slog sig in i truppen i den dåvarande Allsvenska klubben, dock utan att få chansen att spela någon allsvensk match.

Hans hjärta slog dock för Torn och inför säsongen 2003 valde han att gå tillbaka till moderklubben som precis hade tagit steget upp i division 6 via kvalspel. Det var en riktigt bra förstärkning för den lilla Stångbyklubben som under Eriks första säsong i laget gick rakt igenom ”sexan” när man via kvalspel tog ytterligare ett kliv och gick upp i division 5.

Trots ett snabbt avancemang visade sig Torn vara redo för spel i division 5. Han tog över kaptensbindeln och första säsongen i division 5 slutade Torn på den

övre tabellhalvan, dock på behörigt avstånd från topplagen. Året därpå blev det samma placering för Torn, dock med betydligt fler poäng och man var bara fyra poäng från en kvalplats uppåt.

Säsongen därpå, 2006, gick Erik korsbandskadad hela året och spelade följaktligen inga matcher. Han skulle dock ändå spela en viktig roll i att Torn till slut lyckades säkra nytt kontrakt under en motig säsong. Han fick nämligen rycka in som huvudtränare redan under vårsäsongen, blott 22 år gammal. Under Eriks ledning lyckades Torn komma tillbaka efter en väldigt tung vårsäsong. Sista omgången var direkt avgörande då förlust hade inneburit degradering, men Rönningbergs mannar tog en stor seger när det som mest behövdes och säkrade nytt kontrakt i division 5.

Säsongen 2007 hade Torn knutit till sig en ny ledarstab och han var tillbaka på planen strax före sommaruppehållet. Det blev en riktigt bra säsong för Torns del. Laget radade upp hela 20 raka seriematcher utan förlust och hade säkrat seriesegern redan när tre omgångar återstod.